

من وصیتته علیه السلام لکمیل بن زیاد:

یا کمیل! لست والله متملقاً حتی أطاع و لاممنیاً حتی لأعصى و لا مائلاً لطعام الأعراب حتی انحل امره المؤمنین و ادعی بها.

(تحف العقول صفحه 175)

در این فراز از وصیت، حضرت از روش‌های متداول و معمولی که اهل دنیا برای بدست آوردن حکومت و تحکیم و حفظ آن، به آنها متشبث می‌شوند تبری می‌جوید. تملق همیشه، در برابر صاحبان قدرت و سرمایه و مقام نیست. گاهی یک حاکم به آحاد ملت و حتی به افراد زیردست و مطیع نیز تملق می‌گوید تا این که از او اطاعت کنند. می‌فرماید: من آرزوها را در دل مردم زنده نمی‌کنم و آنان را با وعده‌های پوچ و توخالی سرگرم نمی‌کنم تا از من اطاعت کنند، و گرایش به خوراک ساده صحرانشینان نکرده و مثل آن غذا نمی‌خورم تا از این طریق ریاست و امارت مؤمنین را بدست گیرم. باید توجه کرد که این جمله را کسی می‌گوید که ساده‌ترین طعام‌ها را میل کرده، سخت‌ترین و دشوارترین شرائط را برای خود در زندگی انتخاب کرده بود. اما در عین حال می‌فرماید: من به خاطر حکومت، ریاکاری و تظاهر نمی‌نمایم و این مسأله برای ما، خیلی مهم است و باید از آن درس بگیریم که هدف و نیت ما خالص و الهی باشد و هر کار که انجام می‌دهیم، از متن شرع فقط برای خدا باشد.